

Zbigniew Jastrzębowski, Tadeusz Srogosz – Świadomość metodologiczna polskich historyków medycyny po II wojnie światowej.

Obrazy odbywały się na dwóch sesjach – przedpołudniowej i popołudniowej.

W drugim dniu obrad przedstawiono następujące tematy:

Jerzy Strojnowski – Historia medycyny wobec relatywizmu;

Peter Gorski – Kolektywy farmaceutów wileńskich i erfurckich (1820) widziane w kategoriach pojęciowych Ludwika Flecka (1896-1961);

Jan Nosko – Historia medycyny a historia zdrowia publicznego;

Włodzimierz Piątkowski – Inspiracje historyczne w badaniach socjologicznych nad leczeniem niemiedycznym.

Wszystkie wygłoszone referaty wywołały ożywione dyskusje. Szczególnie polemiczny okazał się problem zasygnalizowany przez dr J. Jeszke dotyczący relacji różnych sposobów spojrzenia na przeszłość przez historyków medycyny – w zależności od ich wykształcenia historycznego czy też medycznego. W konkluzji stwierdzono, że wartościowym jest fakt, iż historią medycyny zajmują się przedstawiciele różnych nauk, a więc historycy, lekarze, socjolodzy czy etnologowie. Umożliwia to różne ujęcie zagadnień historycznych. Prof. T. Brzeziński w swym wystąpieniu wskazał m.in. na interdyscyplinarność historii medycyny. Mówił o dominacji biologicznego podejścia w historii medycyny. Przyznał jednak, że winno przeważać podejście holistyczne.

Wygłoszone referaty i dyskusje naświetliły w sposób rzeczowy, często nowatorski możliwości wieloaspektowego, interdyscyplinarnego ujmowania historii medycyny. Uczestnicy konferencji mieli ponadto możliwość zwiedzenia Muzeum przy Zakładzie Historii Nauk Medycznych Akademii Medycznej im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu a także kórnickiego zamku.

Marek Szymczak

Wychowanie a polityka. Tradycje i współczesność. Konferencja naukowa w UMK 7-8.XI.1996

Instytut Pedagogiki oraz Zakład Historii Wychowania i Myśli Społecznej Uniwersytetu im. Mikołaja Kopernika w Toruniu zorganizował w dniach 7 i 8 listopada 1996 r. międzynarodową konferencję naukową na powyższy temat.

Tak sformułowany problem zachęcił nie tylko politologów i pedagogów różnych specjalności, ale także reprezentujących kilka ośrodków naukowych historyków dziejów powszechnych, historyków wychowania, filozofów, filozofów edukacji, socjologów, socjologów wychowania, historyków literatury, andragogów, a nawet reprezentantów dydaktyki medialnej i nowych technik kształcenia.

Dzięki temu udało się analizować nie tylko problematykę edukacji staropolskiej na tle przemian politycznych, rozmaite aspekty historyczne wychowania obywatelskiego, patriotycznego, w różnych przestrzeniach terytorialnych i różnorodnych obszarach geograficznych i politycznych, ale także:

- problemy roli nauki i państwa w wychowaniu;
- historyczne aspekty wychowania w zakresie zaborów w oświeceniu m.in. niektórych nurtów politycznych;
- zagadnienia edukacji wojskowej;

a głównie niewralgiczne kwestie, zawierające inwokacje do przeszłości, jak np.:

- mity polityczne a pedagogika;
- pytania o funkcje szkoły w sytuacji chaosu politycznego;
- ustrojowe przeobrażenia selekcji szkolnych;
- demokratyzacja oświaty gdańskiej itp.

Stosowne referaty wygłosili: Ryszard Jadczyk, Zbigniew Kwieciński, Ryszard Borowicz, Lech Mokrzecki, Bronisław Siemieniecki, Danuta Koźmian, Roman Tomaszewski, Wiesław Theiss, Witold Wojdyło, Dorota Żołądź-Strzelczyk, Wiesław Jamrożek, Piotr Zwierzchowski, Aleksandra Norkowska, Krzysztof Jakubiak, Michał Strzelecki, Henryk Składanowski, Grzegorz Radomski, Stefania Walasek i in.

Usłyszeliśmy także dwa wystąpienia gości zagranicznych z zaprzyjaźnionego z UMK Uniwersytetu Carla von Ossietzky'ego w Oldenburgu (RFN). Referat pt.: Schulkonflikte im von Preussen beherrschten Teil Polens in der 2 Hälfte des 19. Jahrhunderts wygłosił prof. dr Klaus Klattenhoff, zaś prof. dr Friedrich Wissmann omówił temat: Schule im Dienste der Volkstumspolitik. Konflikte zwischen Polen und Deutschen in den 20er und 30er Jahren.

Referaty te w istotny sposób korespondowały z programem konferencji i dały dowód coraz szerszego zainteresowania się polską problematyką historyczno-pedagogiczną przez niemieckich badaczy.

Zaprezentowana w referatach różnorodność problematyki i profesjonalność podejścia do niej ukazała także wielowarstwowe kwestie metodologiczne, które wzajemnie się zazębiając wzbogacały ukazywane warsztaty metodologiczne.

Interesujące będzie wydanie materiałów z konferencji, których społeczność naukowa oczekuje.

Jan Hellwig

Spuścizna naukowa prof. dra hab. Bogdana Suchodolskiego – tematem sesji naukowej. Uniwersytet Śląski w Katowicach 10.04.1997

Zmarły 2 października 1992 r. nestor polskiej pedagogiki prof. dr hab. Bogdan Suchodolski wyrażając swą ostatnią wolę przekazał Bibliotece Głównej Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach swój znaczny rozmiarów księgozbiór. Uniwersytet Śląski okazując swą wdzięczność Profesorowi podjął uchwałę o nadaniu jednej czytelni Biblioteki Głównej imienia prof. dra hab. Bogdana Suchodolskiego. Z tej okazji odbyła się w dniu 10 kwietnia 1997 r., w auli im. Kazimierza Lepszego Uniwersytetu Śląskiego sesja naukowa a także uroczyste odsłonięcie tablicy pamiątkowej poświęconej Profesorowi.

Sesja zgromadziła liczne grono uczniów i współpracowników Profesora. Kilku z nich wystąpiło z referatami naukowymi.

Sesję otworzyła dr hab. Władysława Łuszczuk, dziekan Wydziału Pedagogiki i Psychologii, a słowo wstępne wygłosił JM Rektor UŚ, prof. dr hab. Tadeusz Sławek.

W pierwszej części sesji, z udziałem młodzieży akademickiej, referaty wygłosili: prof. dr hab. Zbigniew Kwieciński, dziekan Wydziału Studiów Edukacyjnych Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu i Przewodniczący Polskiego Towarzystwa Pedagogicznego pt.: Mądrość jako oferta czwartej pedagogiki pierwszego pedagoga; prof. dr hab. Irena Wojnar z Uniwersytetu